

Arrest

nr. 341 056 van 12 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. KNALLER
Louizalaan 114/27
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 15 januari 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 september 2024 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van 26 september 2026 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat R. KNALLER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 6 april 2009 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 25 oktober 2011 verklaarde het bestuur deze aanvraag ongegrond. Verzoekers werden diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten maar stelden tegen geen van deze beslissingen geen beroep in bij de Raad.

1.3. Verzoekers dienden op 24 november 2020 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Het bestuur verklaarde deze aanvraag op 11 maart 2021 onontvankelijk. Verzoekers werden diezelfde dag bevolen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 12 januari 2023 met nr. 283 037 verwierp de Raad het beroep voor zover het was ingediend tegen de beslissing over de 9bis-aanvraag. De bevelen om het grondgebied te verlaten werden vernietigd omdat de motivering inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet figureerde in de bevelen om het grondgebied te verlaten maar enkel in een nota in het administratief dossier .

1.5. Op 8 december 2022 dienden verzoekers een derde aanvraag in om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Het bestuur verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 24 september 2024.

Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

[...]

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2023 werd ingediend door:

[D.O.W.]

Geboren op [...]1975

Nationaliteit: Brazilië

[F.S.M.]

Geboren te [...] op [...]1990

Nationaliteit: Brazilië

[En hun minderjarig kind [F.D.O.G.], geboren te Brussel op [...]2019

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier 16 jaar te verblijven. Echter, betrokkene legt geen bewijs voor waaruit dit verblijf sedert 2007 zou moeten blijken. Een aantal aankoopticketten van 2022, bewijs verzekering 2022, facturen school 2022 en factuur van De watergroep, tonen nog niet aan dat zij gedurende al die tijd in België heeft verbleven. Ook lijkt het ons onwaarschijnlijk dat betrokkene na een verblijf van 16 jaar niet meer bewijzen zou kunnen aanbrengen die zijn verblijf sedert 2007 zou kunnen staven. Bovendien heeft betrokkene zich al die tijdbewust in illegaal verblijf genesteld. Er werd hem tevens op 25.10.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en een bevel betekend d.d. 11.03.2021, deze werd vernietigd in januari 2023. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kind in België geboren is en dat dit een bijzondere binding met zich meebrengt. Echter, betrokkenen tonen niet aan waarom het feit dat hun kind in België geboren is, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien werd het kind geboren in illegaal verblijf. Betrokkenen beroepen zich in dit kader verder ook op het feit dat hun kind geen Spaans zou spreken en geen bindingen zou hebben met Brazilië waardoor zij onmogelijk kan terugkeren. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Spaans zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kind niet opgevoed zou zijn in het Spaans, niettegenstaand het ook mogelijk is dat het kind daarnaast ook Nederlands zouden leren. Verder maken betrokkenen niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Brazilië zou hebben. Hoewel het kind niet in Brazilië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Brazilië. Betrokkenen hebben immers de Braziliaanse-nationaliteit en zijn in Brazilië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur hebben bijgebracht.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun zoon (opvang en schoolfacturen). Het feit dat hun zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. We merken verder nog op dat uit de voorgelegde schoolattesten blijkt dat hun zoon nog steeds kleuteronderwijs volgt en zijn basisonderwijs alhier nog niet heeft opgestart. Hun zoon kan zijn basisonderwijs dan ook, eventueel, opstarten in het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij het centrum van hun belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden, verschillende kastickets 2022, werkbeloftes, bewijzen verzekeringen Balische, schoolfacturen van hun zoon en attest Nederlandse les. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat zij of het kind bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij en hun kind met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Brazilië uitgesloten is (RVV-arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract voorleggen (TS Clean SPRL en DNAK) en hier tewerkgesteld kunnen worden, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2007 in België zouden verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zouden hebben, dat zij werkbereid zouden zijn, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat de getuigenverklaringen zich positief zouden uitspreken over betrokkenen, dat mijnheer was ingeschreven voor de Nederlandse les, dat uit de bijgevoegde brieven enorme waardering voor het gezin zou blijken en voor de meerwaarde die ze zouden vormen, dat ze erg gewaardeerd zouden worden door hun omgeving, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.7. Op 26 september 2025 treft verweerder ten aanzien van verzoekers ook twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing, die op identieke wijze luiden als volgt:

"[...] wordt het bevel gegeven het grondgebied [van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn ouders volgt.

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkenen leggen geen medische attesten voor waaruit blijkt dat zij niet in staat zouden zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkenen niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in zijn land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven.

Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, en van het beginsel van behoorlijk bestuur, waarvan het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel deel uitmaken (*“du principe de bonne administration, dont font partie le principe de confiance légitime et le devoir de diligence”*). Tevens is er volgens verzoekers sprake van een manifeste beoordelingsfout en werd het beginsel van de bewijskracht geschonden (*“de l’erreur manifeste d’appréciation et du principe de la foi due aux actes”*).

Zij betogen als volgt:

“Première branche

En ce que la première décision attaquée est motivée comme suit : « Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier aan langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden al een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier 16 jaar te verblijven. Echter betrokkene legt geen bewijs voor waaruit dit verblijft sedert 2007 zou lieten blijken. »

Alors que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs imposent à l’autorité administrative de motiver ses actes :

Que cette obligation de motivation formelle « à laquelle est tenue l’autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l’autorité ne soit toutefois tenue d’explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d’un recours et, à la juridiction compétente, d’exercer son contrôle à ce sujet » (C.C.E., n° 129.161, 11 septembre 2014 ; C.C.E., n° 259.379, 13 août 2021).

Qu’en l’espèce, la décision attaquée indique de manière totalement erronée que mes requérants n’apporteraient pas la preuve de leur long séjour en Belgique.

L’ensemble des pièces démontrant leur long séjour figure dans leur dossier administratif et seulement la naissance de leur fils en Belgique en 2019, fait qui n’est pas contesté, démontre déjà que les requérants sont en Belgique depuis bien avant 2022.

L’ensemble des pièces avaient été joints à la première demande 9bis des requérants, pièces dont Votre Conseil avait déjà pu prendre connaissance lors du recours introduit contre la première décision de refus assortie d’un ordre de quitter le territoire.

Il appartient à la partie adverse de prendre en considération l’ensemble des pièces du dossier, dossier qui ne se résume dans le présent cas pas à quelques pièces mais à un dossier administratif bien fourni qui a connu plusieurs demandes et recours consécutifs, dont celui connu par Votre Conseil sous le numéro de rôle CCE 261 452.

La partie adverse, ne peut ainsi « balayer » une demande sans prendre en considération l’ensemble des pièces du dossier administratif.

Le manque de sérieux du traitement du dossier et le fait de prétendre que les requérants ne prouvent leur présence sur le territoire belge que depuis 2022, alors qu’il y a tout un historique antérieur de leur séjour en Belgique, d’autant plus que leur fils [G.] est né sur le territoire belge en 2019 (ce qui n’est aucunement contesté par la partie adverse) démontre à quel point la motivation est stéréotypée et aucunement prise suite à un examen minutieux du dossier des requérants.

Que la motivation retenue par la partie adverse apparaît ainsi comme totalement incompréhensible, pour ne pas dire choquante, puisque le long séjour des requérants est parfaitement démontrée sur base du dossier administratif en possession de la partie adverse. Qu’en outre, la partie adverse ne tient aucunement compte

des décisions antérieures et de l'historique du dossier, poursuivant sur une voie qui semble clairement abusive, d'autant plus qu'un enfant mineur scolarisé fait partie de ce dossier, situation particulière qui mérite une attention spéciale lors du traitement du dossier.

Aux termes de la demande 9bis ayant donné lieu aux décisions les requérants n'ont pas manqué de produire les pièces réactualisées de leur situation et surtout la situation scolaire de l'enfant [G.].

Attendu que la motivation n'est ainsi pas adéquate, pouvant même être considéré comme étant inintelligible, violant par conséquent les dispositions légales visées au moyen.

Seconde branche

En ce que le premier acte attaqué indique que:

«Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats elf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven (...)».

Alors qu'en l'espèce, Votre Conseil a déjà pu annuler des ordres de quitter le territoire précédents qui avaient été pris à l'encontre des requérants.

En effet, la partie adverse ne prend aucunement en considération la naissance de l'enfant en Belgique, le fait qu'il a passé toute sa vie jusqu'à ce jour ici et qu'il est scolarisé en Belgique. Encore à ce stade, alors que les précédents ordres de quitter le territoire avaient déjà été annulés, la partie adverse persiste à ne pas prendre en considération l'intérêt supérieur de l'enfant et à vouloir contraindre les requérants à quitter la Belgique pour déposer la même demande auprès du poste diplomatique de leur pays d'origine ou d'un pays où ils auraient le droit de séjourner.

Les requérants n'étaient plus sous la pression des ordres de quitter le territoire, lesquels avaient été annulés, et n'ont pas manqué d'introduire une nouvelle demande 9bis contenant de nouveaux éléments pouvant, examinés ensemble, justifier l'introduction de leur demande en Belgique.

La partie adverse ne tient pas compte de cette réalité et poursuit dans la même voie qu'auparavant, alors que deux longues années se sont entre-temps écoulés, donnant encore plus d'enracinement à la stabilité du séjour des requérants en Belgique, d'autant plus que l'enfant [G.] a encore poursuivi deux années de scolarité ici en Belgique.

Que la partie adverse semble donc totalement perdre de vue que la demande des requérants n'est pas la première introduite en Belgique et que le dossier administratif inclut toute une série de demandes et de recours qui ne semblent pas avoir été examinés;

Attendu qu'en décidant comme elle l'a fait, la partie adverse n'a pas adéquatement motivé sa décision violant les articles visés sous le présent moyen et plus particulièrement les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 ainsi que l'article 62 de la loi de 1080, mais a surtout violé le principe de bonne administration, dont fait également partie le principe de légitime confiance, ainsi que la foi due aux actes."

2.2. In een tweede middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van het evenredigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur ("du principe de bonne administration").

Zij betogen als volgt :

"En ce que la partie adverse a à nouveau assorti sa décision d'irrecevabilité d'un ordre de quitter le territoire.

Alors que La jurisprudence considère de manière constante que «les circonstances exceptionnelles ne sont pas d'ordre majeur, mais qu'il suffit que l'étranger démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé à séjourner» (ex. C.E., arrêt n° 92.410 du 18 janvier 2001 et n° 93.670 du 6 mars 2001 ; C.E., arrêt n° 129.170 du 11 mars 2004, Adm. Publ., avril 2004, p.75).

Que faire comprendre aux requérants que l'introduction de leur demande dans leur pays d'origine aboutirait plus que probablement à une décision favorable relève clairement d'une violation du principe de proportionnalité ;

Qu'en d'autres termes, la partie adverse entend imposer aux requérants qu'un simple aller-retour au Brésil, leur certifiant d'ores et déjà que la décision à intervenir dans un délai extrêmement court sera positive.

Que cette motivation ne résiste pas à l'analyse ; Qu'elle est inadéquate et incompréhensible, étant de surcroît totalement abstraite et donc irréaliste, aucune autorisation de séjour n'est délivrée en un clin d'œil.

Que l'incohérence est encore plus évidente, puisque la décision d'irrecevabilité notifiée aux requérants est assortie d'un ordre de quitter le territoire, alors que Votre Conseil avait déjà annulé un ordre de quitter le territoire précédent;

Que la partie adverse n'a aucunement pris en considération la vie familiale des requérants et encore moins l'intérêt de l'enfant mineur scolarisé en Belgique ;

Que le Conseil du Contentieux des Etrangers, dans son récent arrêt n°259.345\$ du 12 août 2021, n'a pas manqué de préciser que:

« Le Conseil rappelle que l'article 8 CEDH ne définit pas la notion de « vie familiale » ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une « vie familiale », il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T. / Finlande, \$150). La notion de vie privée n'est pas non plus définie par l'article 8 CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de « vie privée » est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, \$29). L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie dont en fait ».

Quela jurisprudence de la Cour EDH indique qu'il n'est en effet « ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée", [il est] trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial » (Cour EDH, Niemietz. Allemagne, 16 décembre 1992, \$29) (nous soulignons).

Attendu qu'en prenant la décision attaquée et en la motivant comme elle l'a fait, la partie adverse viole les articles et principes visés par le présent moyen.”

2.3. In een derde middel werpen verzoekers de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 3 van Verdrag van New York inzake de rechten van het kind en van het evenredigheidsbeginsel. Tevens werpen ze op dat de bestreden beslissingen getuigen van een manifeste appreciatiefout.

Zij betogen als volgt :

“Première branche

En ce que la seconde décision attaquée (Ordre de quitter le territoire — Annexe 13) :

« Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van de minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn ouders volgt” »

Alors que l'enfant mineur a le droit à ce que sa vie privée soit protégée ainsi que sa scolarité qui s'est exclusivement déroulée en Belgique.

Gusttavo est d'ailleurs né sur le territoire belge et a jusqu'à présent ancré toute sa vie en Belgique.

Que l'acte attaqué viole l'article 8 CEDH, l'article 22bis de la Constitution belge, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, à l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, article 22bis de la Constitution, l'article 3 de la Convention de New York relative aux droits de l'enfant et relève de l'erreur manifeste d'appréciation.”

2.4. Gezien de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze gezamenlijk behandeld.

2.5. De middelen zijn onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van het vertrouwens-beginsel en het beginsel van de bewijskracht van akten.

Verzoekers zetten immers niet uiteen waarom ze erop konden vertrouwen dat het bestuur positieve beslissingen ging treffen. Evenmin zetten ze concreet uiteen van welke documenten ze de bewijskracht geschonden achten door het bestuur. Het is niet omdat verzoekers negatieve beslissingen krijgen dat deze beginselen werden geschonden.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing: ze verwijst naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en er wordt in detail toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke weergegeven en op een individuele wijze besproken.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en komt in de motieven tot uiting dat het bestuur rekening heeft gehouden met de elementen die staan opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit een lezing van het verzoekschrift waarin inhoudelijke kritiek wordt geuit op de motieven van de bestreden beslissingen blijkt voorts dat verzoekers kennis hebben van deze motieven zodat is voldaan aan het belangrijkste doel van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet.

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.8. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteits-document in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Het is aan de aanvrager om in de aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen

Bij de beoordeling of omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt het bestuur over een ruime discretionaire bevoegdheid.

2.9. Verzoekers zijn vooreerst van oordeel dat het bestuur verkeerdelijk oordeelt dat ze hun langdurig verblijf niet aantonen.

2.10. De Raad leest in de eerste bestreden beslissing niet dat verzoekers hun langdurig verblijf niet aantonen. Wel wijst het bestuur erop dat ze geen bewijs voorleggen waaruit blijkt dat ze sedert 2007 al in het Rijk verblijven, waarbij de bij de derde aanvraag gevoegde stukken beoordeeld worden. Uit het betoog van verzoekers blijkt niet dat het bestuur hierbij een document gevoegd bij de derde aanvraag over het hoofd heeft gezien of manifest foutief heeft beoordeeld. Wel voeren ze aan dat verweerder rekening moest houden met het geheel van stukken die werden neergelegd ter ondersteuning van de drie ingediende aanvragen om verblijfsmachtiging en dat de geboorte van hun zoon in 2019 alleszins aantoonde dat ze zeker voor 2022 al in het Rijk verbleven.

2.11. Dat verzoekers' zoon in 2019 in België werd geboren toont niet aan dat ze sedert 2007 in het Rijk verblijven. De Raad kan verzoekers ook niet volgen in hun betoog dat verweerder diende rekening te houden met de andere aanvragen om verblijfsmachtiging, de daarbij gevoegde stukken en de ingediende beroepen. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid waarop ze zich beroepen, bestaat ook voor de aanvragers om verblijfsmachtiging zelf. Er kan niet worden verwacht van verweerder, die een groot aantal aanvragen om verblijfsmachtiging moet behandelen, dat hij niet alleen rekening houdt met de stukken die werden ingediend bij de laatste aanvraag om verblijfsmachtiging maar ook met deze die werden ingediend ter ondersteuning van vorige aanvragen of die werden besproken in vorige beroepen. Er is trouwens maar één beroep dat werd ingesteld door verzoekers (cf. punt 1.4.). Het is alleszins niet aan verweerder om na te gaan of stukken ingediend bij vorige aanvragen nog steeds een weerspiegeling zijn van de actuele situatie. Zo kunnen bijvoorbeeld verzoekers ondertussen opnieuw België verlaten hebben om terug te keren naar Brazilië, wat ze volgens het administratief dossier in 2015 hebben gedaan om aldaar te gaan huwen. Blijkens het administratief dossier werd er tussen de in punt 1.2. bedoelde beslissing van 25 oktober 2011 en een betrapting op illegaal verblijf in januari 2020 alvast niets meer vernomen van verzoekers. Het is aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging om duidelijk alle actuele elementen kenbaar te maken die volgens hem buitengewone omstandigheden vormen en het is ook aan de aanvrager om de overtuigingsstukken toe te voegen die naar zijn oordeel deze elementen aantonen en onderbouwen.

2.12. Alleszins gaan verzoekers eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing ook stelt: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2007 in België zouden verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zouden hebben, dat zij werkbereid zouden zijn, dat er sprake zou zijn van een sterke lokale integratie, dat de getuigenverklaringen zich positief zouden uitspreken over betrokkenen, dat mijnheer was ingeschreven voor de Nederlandse les, dat uit de bijgevoegde brieven enorme waardering voor*

het gezin zou blijken en voor de meerwaarde die ze zouden vormen, dat ze erg gewaardeerd zouden worden door hun omgeving, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Deze overwegingen vinden steun in het in deze passage aangehaald arrest van de Raad van State. Verzoekers gaan totaal niet in op de geciteerde overwegingen, waardoor ze overeind blijven. Ze brengen niets aan waaruit blijkt dat elementen van lang verblijf in hun specifiek geval toch moeten worden beschouwd als buitengewone omstandigheden. De betrokken overwegingen volstaan op zich al als schragende motivering voor het door verzoekers ingeroepen argument van lang verblijf.

2.13. Het gegeven dat de Raad in zijn in punt 1.4. vermeld arrest eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft vernietigd, houdt niet in dat dat verzoekers' verblijf legaal werd – de Raad verwierp immers het beroep dat was ingesteld tegen de beslissing waarbij de tweede aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard –, dat de huidige bevelen om het grondgebied te verlaten ook kaduuk zijn en dat volgende passage in de eerste bestreden beslissing aan het wankelen wordt gebracht:

"Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie."

2.14. Verzoekers benadrukken de geboorte van hun zoon in 2019 en zijn scholing in België maar ze brengen niets in tegen de volgende overwegingen die figureren in de eerste bestreden beslissing waardoor ze overeind blijven en waaruit blijkt dat het bestuur in weerwil van wat verzoekers beweren in het verzoekschrift, wel degelijk rekening hield met de geboorte van hun kind en het hoger belang van het kind m.i.v. het aspect van zijn scholing in België :

"Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat hun kind in België geboren is en dat dit een bijzondere binding met zich meebrengt. Echter, betrokkenen tonen niet aan waarom het feit dat hun kind in België geboren is, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men in België geboren is, is niet voldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien werd het kind geboren in illegaal verblijf. Betrokkenen beroepen zich in dit kader verder ook op het feit dat hun kind geen Spaans zou spreken en geen bindingen zou hebben met Brazilië waardoor zij onmogelijk kan terugkeren. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Spaans zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kind niet opgevoed zou zijn in het Spaans, niettegenstaand het ook mogelijk is dat het kind daarnaast ook Nederlands zouden leren. Verder maken betrokkenen niet aannemelijk dat hun kind geen enkele band met Brazilië zou hebben. Hoewel het kind niet in Brazilië is geboren, heeft hij wel via zijn ouders een band met Brazilië. Betrokkenen hebben immers de Braziliaanse-nationaliteit en zijn in Brazilië geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kind tot op zekere hoogte de taal en cultuur hebben bijgebracht."

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun zoon (opvang en schoolfacturen). Het feit dat hun zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. We merken verder nog op dat uit de voorgelegde schoolattesten blijkt dat hun zoon nog steeds kleuteronderwijs volgt en zijn basisonderwijs alhier nog niet heeft opgestart. Hun zoon kan zijn basisonderwijs dan ook, eventueel, opstarten in het land van herkomst."

2.15. Verzoekers benadrukken hun eerdere aanvragen om verblijfsmachtiging die ze ingediend hebben in België, maar ze gaan voorbij aan de getroffen beslissingen, in het bijzonder de in punt 1.4. bedoelde beslissing over hun tweede aanvraag om verblijfsmachtiging waarin al duidelijk werd gesteld waarom de aangebrachte argumenten inzake lang verblijf en inzake de geboorte en scholing van hun kind niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze door het bestuur gedane beoordelingen werden niet ongedaan gemaakt doordat de Raad de bevelen om het grondgebied te verlaten vernietigde. Desondanks blijven verzoekers zich verder nestelen in illegaal verblijf in het Rijk, laten ze hun zoon verder scholing volgen in België en werpen ze hun lang verblijf, de geboorte van hun zoon en diens scholing opnieuw op als buitengewone omstandigheid. Dergelijke faits accomplis kunnen er niet toe leiden dat verweerders beoordelingen van de door verzoekers ingeroepen elementen inzake lang verblijf, geboorte en

scholing van hun kind in het Rijk als kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel moeten worden beschouwd.

2.16. De bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kunnen, zoals het betoog van verzoekers ook duidelijk maakt, niet los gezien worden van de eerste bestreden beslissing.

In de eerste bestreden beslissing worden de door verzoekers aangehaalde argumenten beoordeeld en wordt vastgesteld dat de ingeroepen elementen zoals het langdurig verblijf en de scholing van hun kind geen buitengewone omstandigheden vormen. Tevens wordt gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. De kernoverwegingen zijn dat er geen andere familieleden van verzoekers in België zijn en dat er geen sociale bindingen zijn met België die dermate intens zijn dat ze een beschermenswaardig privéleven vormen omdat ze de gebruikelijke banden overstijgen waardoor ze zich verzetten tegen zelfs een "eventuele" tijdelijke terugkeer naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen met de mogelijkheid om terug te keren als ze die krijgen. Aangezien er geen buitengewone omstandigheden weerhouden werden die verzoekers toelaten de aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen, moeten ze het land verlaten om in het land van oorsprong dergelijke aanvraag in te dienen zoals artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet het voorschrijft. Daarom zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten logische resultantes van de eerste bestreden beslissing waarbij verweerder rekening houdt met de elementen die figureren in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hierbij komt tot uiting dat, voor wat betreft het gezins- en familieleven, niet wordt aangetoond dat er naast het kerngezin nog andere familieleden in België wonen, dat het gehele gezin op dezelfde manier behandeld wordt vermits de verplichting om terug te keren naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor alle gezinsleden en dat het in het belang van het kind is om de administratieve situatie van zijn ouders te volgen, d.w.z. mee terug te keren naar het land van oorsprong om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, in plaats van gescheiden van zijn ouders of van één ouder alhier verder te verblijven. Ten slotte wordt vastgesteld dat er geen medische attesten werden voorgelegd die zich verzetten tegen een terugkeer naar het land van oorsprong. Verweerder komt op grond hiervan tot de conclusie dat er geen elementen zijn die problemen opleveren voor de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.17. Verzoekers brengen de in de bestreden beslissingen gedane overwegingen inzake het belang van het kind niet aan het wankelen door simpelweg te poneren dat hun minderjarig kind tot nog toe steeds exclusief in België heeft verbleven en het recht heeft op een privéleven en op scholing alhier. Verzoekers zetten het privéleven van hun kind niet nader uiteen noch tonen ze aan dat dit de normale sociale banden met België overstijgt en ze tonen evenmin aan dat de scholing van hun kind zich verzet tegens zelfs een tijdelijke terugkeer naar het land van oorsprong, gezien de in punt 2.14. vermelde overwegingen in de eerste bestreden beslissing waar ze zoals gezegd niets tegen inbrengen. Artikel 8 van het EVRM kan voorts niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf en van scholing voor het kind te respecteren

2.18. In tegenstelling tot wat verzoekers aanvoeren in het verzoekschrift, kan in de bestreden beslissingen niet worden gelezen dat verweerder verzoekers aan het verstand zou brengen dat bij terugkeer naar het land van oorsprong hun aldaar ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging meer dan waarschijnlijk positief zal beoordeeld worden en dat dit zal geschieden binnen een korte termijn. Dit kan hier evenmin uit worden afgeleid. Verzoekers kunnen aan die lezing waaruit ze afleiden dat ze louter verplicht worden heen en weer te reizen tussen Brazilië en België, geen schending van het evenredigheidsbeginsel koppelen. Het bestuur maakt duidelijk gewag van een "eventuele" tijdelijke terugkeer. Het feit dat gewag wordt gemaakt van een tijdelijke terugkeer houdt niet in dat een aanvraag om machtiging tot verblijf die in het buitenland wordt ingediend, binnen korte termijn wordt behandeld.

2.19. De Raad komt tot het besluit dat verzoekers met hun betoog niet aantonen dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissingen niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk of op disproportionele wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, artikel 22bis van de Grondwet of artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag tot zijn beslissingen is gekomen. Verzoekers' andersluidende overtuiging en onbegrip voor de bestreden beslissingen die ze ventileren doorheen het verzoekschrift kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

De middelen zijn derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA